

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Z.T.
przeciwko A.J.
o ochronę praw autorskich i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał tylko oczywistą zasadność skargi. Po pierwsze, ma ona wynikać z nieprawidłowego orzeczenia Sądu I instancji,

utrzymanego w mocy przez Sąd II instancji, gdzie, zdaniem skarżącego, pomieszano powództwo zakazujące i restytucyjne z art. 78 pr. aut. Zarzut ten został poddany szerokiej krytyce w uzasadnieniu orzeczenia Sądu II instancji, gdzie trafnie wywiedziono, że środki ochrony praw autorskich mogą się kumulować. Jeżeli zatem doszło do naruszenia praw autorskich i wciąż aktualne jest ryzyko dalszego naruszania, dopuszczalne jest dochodzenie roszczeń i zakazujących, i restytucyjnych. Po drugie, oczywista zasadność skargi ma wynikać z niewskazania w treści uzasadnienia konkretnych fragmentów zapożyczeń z utworu powódki. Również ten zarzut nie dowodzi oczywistej nietrafności orzeczenia. Przede wszystkim nie godzi on w sposób rozstrzygnięcia sprawy, ale co najwyżej w jakość uzasadnienia orzeczenia. Nie ma jednak przepisu, który wymagałby wpisania do uzasadnienia orzeczenia wszystkich zapożyczeń. Jest to zresztą w niniejszej sprawie wręcz bezcelowe, skoro odnosi się ona do ponad 100 zapożyczeń. Zostały one zbiorczo wskazane przez Sąd II instancji i takiego ich ujęcia nie można uznać za oczywiście nieprawidłowe.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.